

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 993 ²	Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος Τετάρτη 6 Αὐγούστου 2014 (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Τέσσερα ἐρωτήματα

«Καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν» (Ματθ. 17,2)

Ἡ σημερινὴ ἡμέρα, ἀγαπητοί μου, ἡ ἑορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Χριστοῦ, εἶνε μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἑορτὲς τῆς χριστιανοσύνης. Ἄλλ' ἄραγε ποιά εἶνε ἡ σημασία της; **τί ἐορτάζει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας;**

Τὸ μόνο ποὺ γνωρίζουν οἱ ἄνθρωποι ὅταν ἀκοῦνε Μεταμόρφωσι, εἶνε ὅτι σήμερα τρῶνε ψάρι. Γνωρίζουν δηλαδὴ τὴν ἑορτὴ ἀπὸ τὸ φαγητό, ἀπὸ τὸν ...τέντζερη. Ἄλλ', ἀγαπητοί μου, ἑορτὴ δὲν θὰ πῆ φαγοπότι καὶ διασκέδασι, νὰ κάνουμε ὅ,τι θέλουμε. Τέτοιες ἑορτὲς, λέει ὁ προφήτης Ἡσαΐας, τὶς «μισεῖ» ὁ Θεός (Ἠσ. 1,14). **Ἐορτὴ εἶνε μνήμη Θεοῦ**, μίμησις τῶν ἀγίων, ἀνάβασμα τῆς ψυχῆς.

Σήμερα λοιπὸν νὰ μιμηθοῦμε τοὺς ἀποστόλους Πέτρο Ἰάκωβο καὶ Ἰωάννη. Νὰ πάrouμε κ' ἐμεῖς τὸ πνευματικὸ μας ῥαβδί καὶ μαζί με τὸ Χριστὸ **ν' ἀνεβοῦμε στὸ Θαβώρ**. Ν' ἀφήσουμε τὴν πεζότητα μετὰ τὶς καθημερινὲς μέριμνες, νὰ ὑψωθοῦμε στὴν κορυφὴ καὶ νὰ αἰσθανθοῦμε τὸ μεγαλεῖο τῆς ἑορτῆς.

Ἡ ἡμέρα αὐτὴ, ἀγαπητοί μου, διδάσκει μεγάλες ἀλήθειες, ποὺ ἀποτελοῦν θεμέλια τῆς πίστεώς μας. Ἀπαντᾷ σὲ βαθεῖα ἐρωτήματα. Ἀπαντᾷ σὲ **τέσσερα ἐρωτήματα**:

1. Τὸ πρῶτο ἐρώτημα εἶνε: **τί εἶνε ὁ Χριστός;** Εἶνε γεγονὸς ὅτι, ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ Χριστὸς ἔλαβε ἀνθρώπινη σάρκα καὶ γεννήθηκε ἀπὸ τὰ πάναγνα αἵματα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἔγινε τέλειος ἄνθρωπος ὅπως ἐμεῖς ἐκτὸς μόνο ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Ὁ Χριστὸς δηλαδὴ εἶχε τὶς φυσικὲς καὶ ἀδιάβλητες ἀνάγκες τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ὅταν λοιπὸν τὸν ἔβλεπαν νὰ κουράζεται, νὰ ἰδρώνη, νὰ ζῆ μετὰ φτώχεια, μετὰ ταπείνωσι καὶ ἀσημότητα, ποιὸς μποροῦσε νὰ φανταστῆ ὅτι μέσα του κρύβει τὸν ἀδάμαντα τῆς θεότητος; Ὁ Χριστὸς ἔμοιαζε μετὰ κάποιον βασιλιά, ποὺ θέλοντας νὰ γνωρίσῃ τοὺς ὑπηκόους του ἔβγαλε

τὴ βασιλικὴ στολὴ καὶ τὸ στέμμα, φόρεσε ροῦχα ζητιάνου, καὶ ἔτσι περιώδευσε ὅλο τὸ βασίλειό του χωρὶς κανένας νὰ τὸν γνωρίσῃ. Ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς. Αὐτός, ποὺ μπροστά του οἱ βασιλιᾶδες τοῦ κόσμου εἶνε πελώρια μηδενικά, παρουσιάστηκε στὴ γῆ σὰν ὁ πιὸ φτωχὸς ἄνθρωπος. Ποιὸς μποροῦσε νὰ φανταστῆ τί ἦταν; Ἀλλὰ σ' αὐτὸ ἀκριβῶς δίνει τώρα ἀπάντησι τὸ Θαβώρ. Ἐκεῖ ἔγινε κάτι καταπληκτικό. Τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἔλαμψε σὰν τὸν ἥλιο. Τὰ φτωχικά του ροῦχα ἔγιναν λευκά σὰν τὸ φῶς. Ἡ κορυφὴ φωτίστηκε ἀπὸ φῶς οὐράνιο. Ἐνα σύννεφο φωτεινὸ ἦρθε καὶ τὴν κάλυψε. Καὶ μέσα ἀπὸ τὸ σύννεφο ἀκούστηκε φωνὴ δυνατὴ, ἡ ἴδια φωνὴ ποὺ ἀκούστηκε ἄλλοτε στὸν Ἰορδάνη ποταμό. Καὶ ἡ φωνὴ ἔλεγε: *«Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα»* (Ματθ. 17,5). Τί σημαίνουν ὅλα αὐτά; Σημαίνουν ὅτι **ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός!** *«Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ»*.

2. Ἀλλὰ ἡ σημερινὴ ἡμέρα ἀπαντᾷ καὶ στὸ ἄλλο μεγάλο ἐρώτημα: **τί εἶνε ὁ ἄνθρωπος;** Ἄλλοι λένε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀπλῶς ἓνα ἐξελιγμένο κτῆνος, καὶ ἄλλοι ἄλλα. Ἀλλὰ τὸ ὄρος Θαβώρ ἀπαντᾷ: **ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀθάνατος.** –Μὰ πῶς; θὰ πῆτε· ἐμεῖς ξέρουμε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος πεθαίνει· πῶς εἶνε ἀθάνατος;... Naί, τὸ σῶμα του πεθαίνει καὶ ἀποσυντίθεται. Ἀλλὰ ὁ κυρίως ἄνθρωπος εἶνε ἡ ψυχὴ, τὸ πνεῦμα ποὺ μένει ἀθάνατο. Τί εἶνε λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος; Ἡ Μεταμόρφωσις ἀπαντᾷ. Για δέστε, πόσοι εἶνε πάνω στὸ Θαβώρ; Εἶνε ὁ Χριστὸς, μετὰ εἶνε ὁ Πέτρος, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ἰάκωβος. Τέσσερις εἶνε; Λάθος κάνετε, δὲν εἶνε τέσσερις. Σὲ μιὰ στιγμὴ οἱ τέσσερις γίνονται ἕξι. Ποιοί εἶνε οἱ ἄλλοι δύο; Ὁ ἓνας εἶνε ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ ἄλλος ὁ Ἡλίας. Μὰ ὁ Μωυσῆς εἶχε πεθάνει πρὶν 1.500 χρόνια, κι ὁ Ἡλίας εἶχε ἀνεβῆ μετὰ τὸ ἄρμα του στὸν οὐρανὸ

πρὶν 1.000 περίπου χρόνια. Κι ὅμως παρουσιάζονται τώρα μπροστὰ στὸ Χριστὸ ὄλοζώντανοι. Τί σημαίνει αὐτό; Ὅτι καὶ ὁ Μωϋσῆς ζῆ, καὶ ὁ Ἥλιος ζῆ. Ὅλοι ζοῦν. Δὲν ὑπάρχει θάνατος πραγματικός. Ὁ Χριστὸς εἶνε Θεὸς ζώντων. Καὶ οἱ νεκροὶ μας ζοῦν. Ποῦ; Στὸν παράδεισο. Κ' ἔτσι ἐρχόμαστε στὸ τρίτο ἐρώτημα:

3. Τί εἶνε ὁ παράδεισος; Ἄν ρωτήσουμε τὰ ἄλλα θρησκευόμενα καὶ τὶς διάφορες φιλοσοφίες, θὰ μᾶς ποῦν· Παράδεισος εἶνε ἕνα ὠραῖο τοπίο μὲ λουλούδια, δέντρα, νερά, πουλιά... , τέτοια πράγματα εἶνε ὁ παράδεισος. Ἡ Μεταμόρφωσις ὅμως λέει· Ὅχι, ὁ παράδεισος εἶνε κάτι ἀνώτερο. Παραπάνω ἀπὸ κάθε ὑλικὸ καὶ εὐχάριστο, ὁ παράδεισος τί ἄλλο εἶνε; **Μιὰ στιγμή!** Ὅσο ἀξίζει αὐτὴ ἡ στιγμή δὲν ἀξίζουν χίλια χρόνια. Ὡ ἀδελφοί μου, νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ ὁ Θεὸς κ' ἐμᾶς νὰ ζήσουμε αὐτὴ τὴ στιγμή! Τόσο βᾶσταξε τὸ ὄραμα τῆς Μεταμορφώσεως. Ὅταν ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἀντίκρουσε ἐκεῖνο τὸ οὐράνιο φῶς καὶ ἄκουσε τὴν γλυκυτάτη φωνὴ τοῦ Πατρὸς, τόσο ἐνθουσιάστηκε, ὥστε ξέχασε καὶ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του καὶ τὰ πάντα στὸν κόσμον αὐτό, καὶ λέει· Χριστέ, ἐδῶ νὰ μείνουμε γιὰ πάντα· νὰ στήσουμε μιὰ καλύβα καὶ νὰ καθήσουμε, κι ἄς μᾶς δέρνη ὁ ἄνεμος, ὁ ἥλιος, τὸ χιόνι. Μιὰ στιγμή ἔζησε τὴ θεὰ τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ. Πόσο ἀξίζει νὰ ζῆς μὲ τὸ Χριστό· νὰ τὸν βλέπης, νὰ τὸν αἰσθάνεσαι, νὰ τὸν ἀγαπᾶς! Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε ὁ παράδεισος. Δὲν εἶνε αὐτὰ λόγια, ἀδελφοί μου· εἶνε ζωὴ. Γεμάτη θαύματα καὶ ὁράματα εἶνε ἡ ἀγία μας θρησκεία.

4. Ἀλλὰ γιὰ νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ ὁ Θεὸς νὰ πᾶμε κ' ἐμεῖς στὸν παράδεισο καὶ ν' ἀπολαύσουμε τὴ θεὰ τοῦ Χριστοῦ, ἄς καθαρῶσουμε τὰ αὐτιά μας ν' ἀκούσουμε μιὰ φωνή. Ποιὰ φωνή; Εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς, καὶ λέει· «*Ὁ ὁυτός ἐστὶν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε*» (ἐ.ἀ.). Ἐδῶ εἶνε ἡ σημασία τῆς ἐφορτῆς. Πρέπει ὅλοι νὰ δώσουμε μεγάλη προσοχὴ σ' αὐτὰ ποῦ μᾶς λέει ὁ Χριστός. Καὶ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα· Ἐμεῖς ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ὅσοι εἴμαστε βαπτισμένοι εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἀγίας Τριάδος, **ἀκοῦμε τὸ Χριστό;** Εἶσαι μάνα ἢ πατέρας καὶ παραπονιέσαι καὶ λές, Δὲν μ' ἀκούει τὸ παιδί μου. Ἐσένα δὲν σ' ἀκούει τὸ παιδί σου, ἀλλὰ κ' ἐσὺ δὲν ἀκοῦς τὸ Χριστό· ποιὰ εἶνε πιὸ μεγάλη ἁμαρτία; «*Αὐτοῦ ἀκούετε*». Οἱ σημερινοὶ Χριστιανοὶ ἀκοῦμε τὸ Χριστό; Τί μᾶς λέει; Τέσσερα - πέντε ἀπλᾶ πράγματα, ποῦ τὰ καταλαβαίνουν ὅλοι.

● Μᾶς λέει πρῶτα - πρῶτα **νὰ μὴ λέμε ψέματα**

τα. Κ' ἐμεῖς ὄχι μόνο ψέματα λέμε, ἀλλὰ καὶ ψεύτικους ὄρκους στὰ δικαστήρια δίνουμε. Θὰ μᾶς κάψῃ ὁ Θεός. Μοῦ ἔλεγε κάποιος δικαστικός, ὅτι ἀπὸ τοὺς 100 ποῦ ὀρκίζονται ζήτημα ἂν οἱ 10 λένε τὴν ἀλήθεια. Εἶνε Χριστιανοὶ αὐτοί;

● «*Αὐτοῦ ἀκούετε*». Ὁ Χριστὸς μᾶς λέει, **τὰ χέρια μας νὰ μὴν ἀγγίζουν ξένο πρᾶγμα.** Καὶ οἱ «Χριστιανοὶ» τί κάνουν; Ἄμα τοὺς ζητήσῃ ἐλεημοσύνη ἕνας φτωχός, δὲν ἔχουν χέρι νὰ δώσουν· ὅταν ὅμως πρόκειται νὰ κλέψουν, τότε ὄχι ἕνα ἀλλὰ ἑκατὸ χέρια ἔχουν.

● Ὁ Χριστὸς μᾶς λέει· «*Τίμιος ὁ γάμος*» (Ἐβρ. 13,4), **μακριὰ ἀπὸ τὴν πορνεία καὶ τὴ μοιχεία!** ἕνας ἄντρας μιὰ γυναῖκα! Πόσοι τὸ τηροῦν;

● Τί ἄλλο λέει ὁ Χριστός· Ἐνώθηκε τὸ ἀντρώγυνο, **στεφανώθηκαν; δὲν χωρίζουν πλέον.** Κι ὅμως τώρα χιλιάδες τὰ διαζύγια! Νά τ' ἀποτελέσματα τῶν πορνικῶν ἐντύπων καὶ θεαμάτων.

● «*Αὐτοῦ ἀκούετε*». Μᾶς λέει ἀκόμα ὁ Χριστός· Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευὴ, Σάββατο δουλειά! σὰν τὸ μυρμήγκι. Ἀλλὰ τὴν Κυριακὴ πρῶι, χτύπησε ἡ καμπάνα; **Φτερὰ στὰ πόδια γιὰ τὴν ἐκκλησία!** Σήμερα ὅμως πόσοι ἐκκλησιάζονται; Ποῦ εἶνε οἱ Χριστιανοί;

* * *

Ἀδελφοί μου, τελείωσα. Στὰ χρόνια ποῦ ζοῦμε εἶνε ζήτημα, ἀπὸ τοὺς χίλιους Χριστιανούς ἕνας ν' ἀκούη καὶ νὰ ἐφαρμόζη ὅ,τι λέει ὁ Χριστός. Οἱ ἄλλοι; Ὡ οἱ ἄλλοι! Πραγματοποιεῖται μιὰ προφητεία ποῦ εἶπε ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Θὰ ἴρθουν, λέει, χρόνια κατηραμένα· οἱ ἄνθρωποι τ' αὐτιά τους θὰ τὰ ἔχουν βουλώσει μὲ βουλοκέρι, γιὰ νὰ μὴν ἀκοῦνε τὴν ἀλήθεια, καὶ θὰ τὰ ἔχουν ἀνοίξει γιὰ ν' ἀκοῦνε ὅλα τὰ παραμύθια (βλ. Β' Τιμ. 4,4). Σήμερα πόσοι ἀκοῦμε πὰ τὸ Χριστό; **Λίγοι μένουν πιστοί.**

Εὔχομαι, ἀδελφοί μου, νὰ εἴμαστε ὄχι μὲ τοὺς πολλοὺς ἀλλὰ μὲ τοὺς λίγους. Κι ἂν ἀκόμη ἔρθῃ μέρα, ποῦ μέσα στὸ σπίτι σου δὲν πιστεύει οὔτε ὁ πατέρας οὔτε ἡ μάνα οὔτε ἄλλος κανεὶς καὶ μείνης μόνος, ἐσὺ νὰ λές· **Πιστεύω, Κύριε.** Κι ἂν ἔρθῃ μέρα ποῦ μέσα στὴν πόλι ἢ τὸ χωριό σου μείνης ἕνας, νὰ μὴ λυγίσῃς. Κι ἂν ἔρθῃ μέρα κατηραμένη ποῦ ὅλη ἡ Ἑλλάδα γονατίσῃ στὸ διάβολο καὶ μείνης ἕνας, ἐσὺ νὰ μὴ λυγίσῃς, ἀλλὰ νὰ λές· **Πιστεύω, Κύριε,** καὶ ὁμολογῶ, ὅτι σὺ εἶσαι ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου, σὺ εἶσαι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**